

До Комисия за връзка с НПО и жалбите на гражданите
До Комисията по правни въпроси
До Комисията по труда, социалната и демографската политика
До Комисията по въпросите на децата, младежта и спорта
До Комисията по вероизповеданията и правата на човека

До Парламентарните групи на: ПШ ГЕРБ, БСП, Обединени патриоти, ДПС
и ПШ Воля

Копие до Президента на Република България
Копие до Омбудсмана на Република България

За обратна връзка:

Ел. адрес: pr@bars-hr.net

Тел. 0888 67 18 50

Гр. София, ул. Гюешево 83, БЦ Сердика, сграда 1, офис 204

Относно: Конвенция на Съвета на Европа за превенция и борба с
насилието над жени и домашното насилие

Уважаеми дами и господа,

Самият факт, че внасянето в Народно събрание за ратификация на Конвенцията предизвика такава полемика в обществото, недвусмислено подсказва, че за пореден път в правната ни система ще се вкарат текстове, които са обсъдени на тъмно с участие на хора, на които се плаща заплата, за да играят роля на гражданско общество. Тази порочна практика за съжаление е правило в работата на Министерство на правосъдието а и изобщо на изпълнителната власт.

Член 80 от Конвенцията позволява денонсиране от всяка страна по всяко време и от тази гледна точка най-удачното решение би било Конвенцията да се подложи на широко обществено обсъждане, да се направи адекватна оценка за дългосрочното влияние от ратифицирането на Конвенцията, да се направи разяснение на спорните моменти в нея и да се поемат ангажименти при какви условия ще се пристъпи към денонсиране.

В общественото пространство надделява мнението, че в Конвенцията има елементи, които са чужди на нашето общество и най-добре ще бъде тя да не се ратифицира. Подобни становища са изказани както от

неправителствени организации така и от граждани със съответното медицинско, икономическо и правно образование. Тези становища по никакъв начин не противоречат на идеята в нашето законодателство да се заложат липсващи елементи по отношение на защитата от домашно насилие, които да са полезни и приемливи и разбираеми за обществото ни.

"...Да обобщим какво твърди джендър теорията: биологичният пол на човека като мъж или жена няма значение за неговата идентичност, а представя „диктатурата на природата“ над свободната самоидентификация на човека, диктатура, от която човек трябва да се освободи. Идентичността на човека се определя по-скоро от неговата произволна сексуална ориентация и затова е гъвкава, променлива и многообразна. Илюзията, „фантазмата“ на двуполовостта се създава чрез табуто върху кръвосмешението в семейството и чрез езикови определения като мъж и жена, баща и майка, които трябва да бъдат неутрализирани в полза на свободното самоизмисляне. Хетеросексуалните „сигнатури“ на обществото трябва да се изличат във всички области. Мъж и жена, брак и семейство, баща и майка, сексуалност и плодовитост нямат право на естественост, по-скоро те обосновават хегемонията на мъжа над жената и на хетеросексуалността върху всички други форми на сексуалност. Това трябва да се унищожат из корен. ..."

От 1999 г. Джудит Бътлър принадлежи към Guggenheim Fellowship, от 2001 г. към Rockefeller Fellowship, през 2004 г. тя получава Brudner Prize на Йейлския университет за особени заслуги „for lesbian and gay studies“, през 2008 г. е отличена с Andrew W. Mellon Award

Смятаме за абсолютно задължително преди обсъждането на Конвенцията да се направят обществено достояние всички предложения, които са разисквани в Междуведомствената работна група към Министерство на правосъдието, работеща по въвеждането в българското законодателство на принципите и изискванията на Истанбулската конвенция, в която от НПО сектора са взели участие основно организации, фокусирани върху правата на хората с нетрадиционна сексуална ориентация (твърде небалансирано представителство).

Като пример за важността на нашите искания може да се посочи определението за пол в чл.3 – в, което е изключително обтекаемо и неясно, твърде „новаторско“ за обществото ни, което с право се тревожи за последствията от приемането на такава дефиниция. И най-малкия проблем е това, че нито едно дете при раждането си няма нито социално изградена роля, нито поведение, нито дейности. Сериозен проблем виждаме и в задължението за „изкореняване на традиционните стереотипи на мъжа и жената“, които са почитани в българската традиция и култура и в които

няма нищо заплашително за нито един от половете. Ние не живеем нито в Близкия изток, нито в Африка.

За защита срещу домашно насилие в България има специален закон – ЗЗДН. За огромно съжаление този закон, макар и да дава право на всеки човек (теоретично, а на практика на всяка жена) да получи защита срещу насилие без да доказва, че такова насилие наистина има (чл. 13 (3) от ЗЗДН), **не помага на голяма част от реалните жертви на домашно насилие**. Нещо повече – законът позволява жени, които не са жертви, да злоупотребяват с него и така на практика те стават извършители на насилие (като примерно ограничат контактите между другия родител и детето), а **законът се превръща в инструмент за извършване на насилие**, като често това насилие е насочено и срещу деца. Като се има пред вид принципа за най-добрия интерес на детето, очевидно се създава конфликт, който трябва да бъде решен с някакъв компромис. Особено притеснение буди чл.31(1) от конвенцията, който при определени условия ще лиши законодателя от търсене на решение срещу злоупотребите, а тези условия са приемане, че всеки предполагаем акт на насилие е акт на насилие.

За съжаление по горния проблем упълномощените институции от години не предприемат никакви адекватни мерки, като бягат и от разумен диалог с обществото. Именно сериозен анализ на този проблем и свързването му с текстовете от Конвенцията ще даде отговор на въпросите за очакваното въздействие от ратифицирането и.

Буди притеснение неяснотата за това как ще се прилагат чл.8 и чл.9 от Конвенцията. Досегашната практика е пълно абдикиране на държавата от ангажиментите и към правата на децата примерно и прехвърляне на дейностите към недържавни структури, които по същество са сдружения с предимно стопанска цел, но са регистрирани като сдружения с нестопанска цел, които не се контролират адекватно и предоставят услуги с неясно качество. Ако вместо да се търси решение за този проблем, той бъде задълбочен с пренасяне на същия подход и по отношение на защитата по тази Конвенция, това определено ще бъде в голяма вреда за обществото.

Друг елемент в Конвенцията, който предизвиква притеснение, е конфликтът между деклариране на равнопоставеност и недискриминиране между половете от една страна и фокусирането върху жените от друга. Самият концепт на поставяне на нещата е несъвместим и противоречащ в контекста на „равнопоставеността“.

Като се има пред вид подходът за защита от насилие насочено само към единия пол с принципа за най-добър интерес на детето, засегнат по-горе, смятаме, че в никакъв случай тази Конвенция не трябва да се ратифицира без истинско обществено обсъждане при липса на дискриминация в отношението към гражданските организации.

Дата 10.01.2018

С уважение:

1. Асоциация за детско развитие „Член 24”
2. Конфедерация за защита правата на децата:
3. Фондация „Бащи за отговорно родителство” ..
4. Сдружение „Барсъ”
5. Фондация „Защита правата на децата”

